

hende paa Natbordet var ved at slukkes; og ved dens svindende Lys sneg der sig en ejendommelig Gravkammerstemning ind i Stuen. Den døende Flamme kastede et gustent Skær henover Sengens hvide Lagen og over de tre Ansigter omkring den; men udenfor begyndte det at dages, og det blege Morgenlys af tegnede Vindusposterne som to høje Skyggekors paa de lysegraa Rullegardiner.

Emanuel, der i den sidste Time havde været ganske ude af sig selv ved Synet af Barnets Lidelser, sad med Hansines Haand i sin for at hente Styrke til at gøre Lægen det Spørgsmaal, der ikke vilde ud over hans Læber. Endelig tog han Mod til sig og spurgte, hvad Doktoren mente om hans Søns Tilstand.

Doktor Hassing kastede i Smug et Blik hen paa ham og Hansine. Han syntes at være i Tvivl om, hvor stor en Del af Sandheden han straks turde fortælle dem.

„Ja, nægtes kan det jo ikke“ — sagde han langtrukket. „Deres Søn er jo meget haardt angrebet. I det hele kan jeg jo ikke skjule, at — —“

„Men Drengen har en ualmindelig sund Natur,“ afbrød Emanuel ham for at afværge en trøstesløs Undertalelse. „Naar undtages disse Øresmerter, har han aldrig fejlet noget eller givet mindste Anledning til Bekymring. Desuden er baade min Hustru og jeg fuldkommen sunde og kraftige . . . om nogen sygelig Arv kan der derfor ikke være Tale.“

Bag Doktorens Guldlosgnet viste der sig et hastigt, stikkende Glimt. Det saae ud, som om han — trods al Medfølelse — havde ondt ved at holde sin Forargelse i Tømme.

„Ja, ja,“ sagde han derpaa, idet han slog Øjet ned for det stift stirrende Blik, hvormed Emanuel ligesom vilde tvinge ham til at tro paa Sønnens Livskraft.